

BOLETIN OFICIAL

DEL

OBISPADO DE OSMA

SE PUBLICA EN DIAS INDETERMINADOS, EN MEDIO, UNO O MAS PLIEGOS

Felizmente en este país no hay ejemplar del bárbaro y criminal duelo ó desafío, contra el cual se dirige el siguiente documento.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII.

EPISTOLA

DE PRAVA DVELLORVM CONSVETVDINE.

DILECTO FILIO NOSTRO FFANCISCO DE PAVLA

S. P. E. CARDINALI SCHÖNBORN ARCHIEPISCOPO PRAGENSI,

VENERABILI FRATRI PHILIPPO ARCHIEPISCOPO COLONIENSI

CETERISQVE VENERABILIBVS FRATRIBVS

ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS ALIISQVE LOCORVM ORDINARIIS

IN IMPERIO GERMANICO ET AVSTRO-HVNGARICO

LEO PP. XIII.

DILECTE FILI NOSTER

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Pastoralis officii conscientia et proximorum caritate permoti, datis ad Nos superiore anno litteris, referendum censuistis de singularium certaminum, quæ *duella* vocant, in populo vestro frequentia. Genus istud dimican-

di, velut ius moribus constitutum, non sine dolore significabatis etiam inter catholicos versari: rogabatis pariter, ut deterrere homines ab istiusmodi errore vox quoque Nostra conaretur.—Est profecto error iste admodum perniciosus, nec sane finibus circumscribitur civitatum vestrarum, sed excurrit multo latius, ita ut huius expertis contagione mali vix ulla gens reperiatur. Quamobrem collaudamus studium vestrum, et quamvis cognitum perspectumque sit quid hac in re philosophia christiana, utique consentiente ratione naturali, præscribat, tamen, cum prava duellorum consuetudo christianorum præceptorum oblivione maxime alatur, expediet atque utile erit id ipsum per Nos paucis revocari.

Scilicet utraque divina lex, tum ea quæ naturalis rationis lumine, tum quæ litteris divino afflatu perscriptis promulgata est, districte vetant ne quis extra causam publicam hominem interimat aut vulneret, nisi salutis suæ defendæ causa, necessitate coactus. At qui ad privatum certamen provocant, vel oblatum suscipiunt, hoc agunt, ut animum viresque intendunt, nulla necessitate adstricti, ut vitam eripiant aut saltem vulnus inferant adversario. Utraque porro divina lex interdicit ne quis temere vitam proiciat suam, gravi et manifesto obiiciens discrimini, quum id nulla officii aut caritatis magnanimæ ratio suadeat; hæc autem cæca temeritas, vitæ contemptrix, plane inest in natura duelli. Quare obscurum nemini aut dubium esse potest, in eos, qui privatim prælium conserunt singulare, utrumque cadere, et scelus alienæ cladis, et vitæ propriæ discrimen voluntarium. Demum vix ulla pestis est, quæ a civilis vitæ disciplina magis abhorreat et iustum civitatis ordinem pervertat, quam permissa civibus licentia ut sui quisque adsertor iuris privata vi manumque, et honoris, quem violatum putet, ultor existat.

Ob eas res Ecclesia Dei, quæ custos et vindex est cum veritatis, tum iustitiæ et honestatis, quarum complexu publica pax et ordo continetur, nunquam non improbavit vehementer, et gravioribus quibus potuit pœnis reos privati certaminis coercendos curavit. Constitutiones Alexandri III decessoris Nostri libris insertæ canonici iuris privatas hasce concertationes damnant et exsecrantur. In omnes qui illas ineunt, aut quoquo modo participant, singulari pœnarum severitate animadvertit Tridentina Synodus, quippe quæ præter alia, etiam ignominie notam iis inussit, eiectosque Ecclesiæ gremio, honore indignos censuit, si in certamine occumberent, ecclesiasticæ sepulturæ. Tridentinas sanctiones ampliavit explicavitque decessor Noster Benedictus XIV in Constitutione data die x Novembris, anno MDCCLII, cuius initium *Detestabilem*. Novissimo autem tempore f. r. Pius IX in litteris apostolicis, quarum est initium *Apostolicæ Sedis*, per quas censuræ latæ sententiæ limitantur, aperte declaravit, ecclesiasticas pœnas committere non modo qui duello configant, sed eos etiam quos paternos vocant, itemque et testes et conscios.—Quarum legum sapientia eo luculentius emicat quo ineptiora ea esse liquet quæ ad immanem duelli morem tuendum vel excusandum solent proferri. Nam quod in vulgus seritur, certamina id genus natura sua comparata esse ad maculas eluendas, quas civium honori alterius calumnia aut convicium induxerit, id est eiusmodi ut neminem possit nisi vecordem fallere. Quamvis enim e certamine victor decedat qui, iniuria accepta, illud indixit, omnium cordatorum hominum hoc erit iudicium, tali certaminis exitu viribus quidem ad luctandum, aut tractandis armis meliorem lacescentem probari, non ideo tamen honestate potioem. Quod si idem ipse ceciderit, cui rursus non inconsulta,

non plane absona hæc honoris tuendi ratio videatur? Equidem paucos esse remur, qui hoc obeant facinus, opinionis errore decepti. Omnino cupiditas ultionis est, quæ viros superbos et acres ad pœnam petendam impellit: qui si elatum animum moderari, Deoque obtemperare velit qui homines iubet diligere inter se amore fraterno, et quemquam violari vetat, qui ulciscendi libidinem in privatis hominibus gravissime damnat, ac pœnarum repetendarum sibi unice reservat potestatem, ab immani consuetudine duellorum facile discederent.

Neque illis qui oblatum certamen suscipiunt iusta suppetit excusatio metus, quod timeant se vulgo segnes haberi, si pugnam detrectent. Nam si officia hominum ex falsis vulgi opinionibus dimetienda essent, non ex æterna recti iustique norma, nullum esset naturale ac verum inter honestas actiones et flagitiose facta discrimen. Ipsi sapientes ethnici et norunt et tradiderunt, fallacia vulgi indicia spernenda esse a forti et constanti viro. Iustus potius et sanctus timor est, qui avertit hominem ab iniqua cæde, eumque facit de propria et fratrum salute sollicitum. Immo qui inania vulgi aspernatur iudicia, qui contumeliarum verbera subire mavult, quam ulla in re officium deserere, hunc longe maiore atque excelsiore animo esse perspicitur, quam qui ad arma procurrit, lacessitus iniuria. Quin etiam, si recte diiudicari velit, ille est unus, in quo solida fortitudo eluceat, illa, inquam, fortitudo, quæ virtus vere nominatur, et cui gloria comes est non fucata, non fallax. Virtus enim in bono consistit rationi consentaneo, et nisi quæ in iudicio nitatur approbantis Dei, stulta omnis est gloria.

Denique tam perspicua duelli turpitudine est, ut illud nostræ etiam ætatis legumlatores, tametsi multorum suffragio patrociniisque fultum, auctoritate publica pœnisque propositis coercendum duxerint. Illud hac in re præposterum maximeque perniciosum, quod scriptæ leges re factisque fere eludantur: idque non raro scientibus et silentibus iis, quorum est puniri sones, et, ut legibus pareatur, providere. Ita fit ut passim ad singularia certamina descendere, sprete maiestate legum, impune liceat.

Inepta etiam atque indigna sapienti viro eorum est opinio, qui ut togatos cives ab hoc genere certaminum arcendos putent, ea tamen permitenda censent militibus, quod tali exercitatione acui dicant militarem virtutem. Primum quidem honesta et turpia natura differunt, nec in contraria mutari ob diversum personarum statum ullo pacto possunt. Omnino homines, in quacumque conditione vitæ, divina ac naturali lege omnes pari modo tenentur. Præterea ratio huiusce indulgentiæ erga milites ab utilitate publica petenda foret, quæ numquam tanta esse potest, ut eius obtentu naturalis divinique iuris vox conticescat. Quid, quod ipsa utilitatis ratio manifesto deficit? Nam militaris virtutis incitamenta eo spectant ut civitas sit adversus hostes instructor. Idne vero effici poterit ope illius consuetudinis, quæ suapte natura eo spectat ut suborto inter milites dissidio, cuius causæ haud raræ sunt, e singulis partibus defensorum patriæ necetur alteruter?

Postremo recens ætas, quæ se iactat humaniore cultu morumque elegantia longe superioribus sæculis antecellere, parvi pendere vetustiora instituta consuevit ac nimium sæpe respuere quidquid cum colore discrepet recentioris urbanitatis. Quid est igitur quod has tantummodo rudioris ævi ac peregrinæ barbariæ ignobiles reliquias, duelli morem intelligimus, in tanto humanitatis studio non repudiat?

Vestrum erit, Venerabiles Fratres, hæc, quæ breviter attigimus, inculcare diligenter populorum vestrorum animis, ne falsas hac de re opiniones

temere excipiant, neu ferri se leviorum hominum iudicio patiantur. Date operam nominatim ut iuvenes mature assuescant id de duello sentire et iudicare quod, consentiente naturali philosophia, iudicat ac sentit Ecclesia; ab eoque iudicio normam agendi constanter sumant. Immo quo modo alicubi receptum consuetudine est ut catholici præsertim florentis ætatis sibi sponte perpetuoque interdiciant nomen dare societatibus non honestis, pari modo opportunum ducimus ac valde salutare, eosdem velut fœdus inter se facere, data fide nullo se tempore nullaque de caussa duello dimicatuos.

Supplices a Deo petimus ut communia conata nostra virtute cælesti corroboret, quodque pro salute publica, pro integritate morum vitæque christianæ volumus, id benigne largiatur. Divinorum vero munerum auspiciem itemque benevolentiam Nostræ testem vobis, Venerabiles Fratres, Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romæ apud S. Petrum die XII Septembris an. MDCCCXCI, Pontificatus Nostri Decimoquarto.

LEO PP. XIII.

Dia 11 de Junio.

CASO—G., parochus, in bonorum temporalium suæ ecclesiæ parochialis administratione negligens est, ideoque illa in parte deperduntur, sicuti alia jura etiam ad bona temporalia percipienda; ait enim, parochum non ad præfata bona, sed tantum ad spiritualia administranda, et multo minus ad suæ parochialis jura tuenda suis sumptibus, licet extraordinarii non sint, teneri. Quid de G? Peccavitne, et ecclesiæ suæ parochiali restituere tenetur bona ob negligentiam suam deperdita?

SOLUCION. De G. abs dubio asserendum non recte judicasse, dum statuit parochum ad spiritualia tantum teneri, minime vero ad reliqua in casu allata; nam auctores omnes, parochorum obligationes recensentes, aperte docent eos, perinde ac omnes alios bonorum administratores, teneri illa *procurare*, tamquam bonos patres familias, et *providere*, ut non modo nullum detrimentum patiantur, verum etiam ut, in quantum fieri potest, in meliorem statum deveniant. Peccavit igitur G., nec munere suo functus est; ad restitutionem ergo tenetur, si bona illa et jura deperdita sunt propter incuriam vel negligentiam graviter culpabilem, quia suscipiens, etiam sponte, aliquod munus, se obligat, saltem implicite et quasi-contractu, ad illud cum ordinaria diligentia obesendum. S. Alf. H. A. 10, 41. Docent tamen Lesius, Lugo et alii valde probabiliter æquum non esse obligare aliquem in conscientia ad gravem pœnam sine gravi sua culpa, quoties non constat eum voluisse se subicere soli culpæ juridicæ quod valet pro quasi-contractibus seu adimplendis officiis S. Lig. lib. 4. 555, vel nisi intervenerit iudicis sententia cui parendum est ob bonum commune, cum id tendat ad homines cautiores reddendos, ut ait Scavini de restitutione. 598: qui addit culpam latam juridicam fere semper includere culpam theologiam. Etiam ex culpa levi juridica conjuncta cum gravi peccato, tenetur ad restitutionem qui promittit diligentiam majorem communi, qui recipit stipendium, vel exercet officium de se exigentem magnam diligentiam: Lig. 555. An vero suis sumptibus ordinariis prædicta bona ac jura tueri cogatur parochus necne, distinguere oportet bona, quorum usufructum habet, ut domus

aliaque prædia parochialia, et bona quorum administrator seu æconomus tantum est; quoad priora tenetur, juxta illud tritum *qui sentit commodum et onus sentire debet*: minime vero quoad posteriora, sed ecclesiæ sumptibus sunt defendenda ac conservanda, quia horum conservatio non in suam sed ecclesiæ utilitatem vergunt. Illud attamen præ oculis habito, Parochi, quod unanimiter monent auctores, nihil ponderis alicujus circa hæc fieri oportere nec debere, inconsulto Episcopo vel Prælato.

Dia 25 de Junio.

CASO.—*H., parochus, nec prædicat, nec catechismum docet in quatuor mensibus post quadragesimam, quia, in ea, ut ipse judicat, bene instruuntur fideles; et duobus in recolectione fructuum, quia sic est consuetudo, Et ita de suo recte agendi modo securus est, ut nec de hac omissione confiteatur. Quid de H. dicendum? Quo jure prædicare et catechizare tenentur parochi? Daturne consuetudo contra jus divinum? An, quid, et cui restituere tenetur?*

SOLUCION. De H. dicendum ipsum graviter peccasse, quia docent communiter auctores peccare lethaliter parochum qui per unum mensem continuum aut per tres discontinuos intra annum, per se vel per alium idoneum non prædicat vel docet juxta mentem Trid., quin eum excuset prædicatio in quadragesima ab eodem facta, nec ab aliis in aliis parœciis vicinis, multoque minus adversa consuetudo, utpote bono communi spirituali parœciæ nociva S. Alf. 4.º, 269. H. A. 6.º 5. Scavini, Alsina et alii. Hac autem parochorum duplex obligatio prædicandi scilicet et catechizandi, oritur à jure naturali, nam ex jure naturali oves pascere tenentur; oritur quoque à jure divino et ecclesiastico; Trid. enim Sess. 23 cap 1 aperte ait: *Cum præcepto divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere,.. Verbigue divini prædicatione pascere....* Nequit ergo dari contraria consuetudo; etenim consuetudo juri divino opposita nullo modo rationabilis est dicenda; et inter alia requisita ad vim legis consuetudini tribuendam vel ad veterem legem abrogandam ab auctoribus assignata et illud numeratur, nempe, ut ecclesiasticæ disciplinæ vinculos non disrumpat, quod locum haberet, si contra disciplinam ab Ecclesia statutam consuetudo non prædicandi vel non catechizandi admitteretur. An vero H. et quicumque alli omittentes prædicationis munus restituere teneantur, an non, dissidentes sunt auctores, ac magni nominis scriptores pro utraque parte reperiuntur. Tridentinum vero, etsi pluries ac enixe obligationem prædicandi statuatur, atque inculcet, onus tamen restitutionis nec nominat quidem, quinimo Sess. 5.ª cap. 2.º formam exponit contra negligentes procedendi, per monitionem scilicet Episcopi, per censuras, et si Episcopo sic expedire visum fuerit, ex beneficiorum fructibus alteri, qui id præstet, honesta aliqua merces persolvatur, quin consuetudo, exemptio, appellatio, aut reclamatio, sive recursus hujus decreti executionem impedire valeat: Qui propugnant obligationem restituendi propter defectum prædicationis, alii assignant decimam alii octavam, alii aliam partem fructuum, omnes enim pro rata aliorum munerum restitutionem faciendam consentiunt. His præmissis, omnino duo certa statuenda: Primo, parochos, qui per notabile tempus prædicationis onus omittunt ac negligunt, mortaliter seu graviter peccare: eosdem teneri ad reparandum aliquo modo damnum fidelibus suis vel ovibus ex illa negligentia vel omissione obveniens; dico aliquo modo, id est, sive per alium idoneum, sive per

Missionem, sive per spiritualia exercitia in sua parochia data, perinde ac ille, qui pro populo missas non applicasset, easdem, ut ait Alsina, ex pecunia sua supplere teneretur.

Dia 9 de Julio.

CASO.—*I., parochus, finitimos parochos invitavit, ut in festo patroni suae parochiae Missae assisterent, et eum in confessionibus excipiendis juvarent. Annuerunt quidem, et expletis confessionibus, ad refocillandas vires parum liquoris, ut mos erat, in Sacrario sumpserunt. Post haec, Missa sollemnis incepta est jāt ecce! in sumptione calicis animadvertit I. non vinum, sed liquorem consecrasse, et turbatus nescit quid agere expediat; sed praesto adfuit Diaconus eum consulendo, ut Sacrum absolveret, et postea in sacrario perficeret sacrificium, quod ita fecit, verba consecrationis tantum super vinum proferendo et statim sumendo. Quid ad casum?*

SOLUCION. Parochus I., cum defectum notavit, debuit ponere aliam hostiam et vinum cum aqua, offerre saltem mente, consecrare, utramque speciem sumere, etsi non jejunos, et Missam proseguere ac finire. Rubr. 5.^a, tit. 4.º Quando autem in publico loco celebratur ubi plures adsunt, ad evitandum scandalum permittit eadem Rubrica solum vinum cum aqua ponere, mentaliter offerre, consecrare ac ipsum sumere. Consilium igitur Diaconi omnino reprobandum, utpote rubricis contrarium, et illicitum prorsus, sicut reprobanda ac eliminanda consuetudo liquores in Sacrario sumendi ob solam voluptatem, nisi secluso scandalo, necessitas vel utilitas maxima id postulasset.

Dia 23 de Julio.

CASO.—*J., paterfamilias, confitetur se filium suum ad Universitatem mississe, ubi sciebat magistros impios et haereticos esse, qui discipulos pervertere conabantur; et quamvis saepe et bene filium admonuit, videns eum tamen in perversionis periculo, anxius confessarium interrogat, an bene se gessisse, vel quomodo se gerere debet. Etiam filiusfamilias confessarium interrogat, an licite matrimonium cum juvene inire possit contra voluntatem patris sui, a quo consilium non petiit, quia illum minime assentire sciebat. Quid ipsis dicendum?*

SOLUCION. Patrifamilias J. respondebit confessarius pessime se gessisse, dum ad illam Universitatem filium suum missit, eo quod male consuluit ejusdem educationi spirituali, ad quam praesertim filio procurandam a jure naturali sub gravi tenebatur, ut omnes asserunt auctores: nec illum excusant monitiones salutare eidem factae, nam, cum sciret pravam ac haereticam doctrinam in tali universitate doceri, semper ac semper instabat proximum ac immediatum perversionis periculum quod, attenta juventutis proclivitates difficile filius evadere poterat. Quare optime faciet filium suum ab illa universitate educendo, eumque ad scholam catholicam transferendo.

Filio autem confessarius dicet nequaquam posse licite matrimonium inire absque patris consilio vel consensu, quia ex jure naturali ad tuendam parentum auctoritatem filii sub gravi parentum consensum exquirere tenentur ad contrahendum matrimonium, ne in re adeo ardua hallucinationis periculum subeant cum suo vel familiae praesulio aut dedecore; quamvis omnino liberi sint circa status electionem, praecipue si parentum dissensus irrationabilis sit.

Dia 6 de Agosto.

CASO.—*Quidam Sacerdos, in laqueum diaboli incidens, libellum contumeliosum et calumniosum adversus suum Praelatum, necnon contra omnes illius Dioecesis sacerdotes, eos exhibendo, alios sicuti complices suos, alios vero ut hypocritas et adulatores erga Praelatum, evulgavit. Hoc in statu quotidie vel fere celebrat et sacramenta administrat. Quid de illo misero Sacerdote, quomodo peccavit et ad quid tenetur?*

SOLUCION. Detestabilis prorsus ac omni vituperio digna censenda est agendi ratio Sacerdotis hujus, nec non abominabilis omnino, ac magnopere deploranda, juxta illud Eccl.: «Abominatio hominum detractor:» nec aliter esse potest, ut pote agens spiritu satanico impulsus. Quare, perspicuum est eum graviter vel lethaliter peccasse, nam illis directe gravissimam intulit injuriam; ex justitia honorem læsum reparare ac ablata famam restituere tenetur, et quidem etiam cum propriæ famæ jactura, atque, prout asserunt auctores, ut efficax sit reparatio, tenebitur sese retractare contrariis scriptis, ac damna, si quæ ex diffamatione vel calumnia secuta esent, compensare, cum eorum causa efficax sit: ideo nisi hoc agat absolutionemque rite obtineat, in damnationis æternæ periculo permanebit, sacrilege celebrabit ac tot sacrilegia committet quot sacramenta in illo misero statu dispenset, peccata igitur ejus in immensum multiplicabuntur.

Vid S. Ligorium, lib. 4. tractatu 6.º cap. 1. et Scavini lib. 2. tractat. 7.º núm, 693 de Restitution.

— — — — —

Suscripcion para remediar las necesidades de los inundados de las provincias de Toledo, Almería y Valencia.*

	Ptas.	Cts.
<i>Suma anterior.</i>	204	60

D. Inocencio Trigueros, 7 pesetas 50 céntimos.—D. Jacinto Perez, 2.—D. Clemente Marquez, 2.—D. Manuel Suarez, 2.—D. Cándido Cendoya, 2.—D. Juan Salvadios, 2.—D. Pedro Ibañez, 2.—D. Hermenegildo Peracho, 2.—D. Sinforiano Cantolla, 2.—D. Tirso Gutierrez, 8.—D. Claudio Alonso, 7'50.—Los superiores del Seminario y alumnos internos y externos, 31.—D. Romualdo Calmarza, 7'50.—El párroco y feligreses de Bliccos y Nomparedes, 7'50.—Id. id de Valdezarros, 10.—Id. id. de Alcubilla del Marqués, 4'53.—Id. id. de Villanueva de Zamajón, 7'50.—Id. id. de la Mayor de Soria, 6'75.—Idem id. de Castejón del Campo, 2'75.—Id. id. de Pinilla Trasmonte, 20.—Id. id. de Rejas de San Estéban, 2.—Id. id. de Torlengua, 6'6.—Idem id. de Orillares, 10.—Id. id. de Ucero y Valdeavellano, 9'56.—Idem id.—Id. id. de Fuencaliente, 22'55.—Id. id. de Las Fraguas, 4.—Don Francisco Gil, de id, 5.—El párroco y feligreses de Boos, 11'80.—Id. id. de Fresno de Caracena, 4.—Id. id: de Peñalba de San Estéban, 2'50.—Id. id. de la Hinojosa, 18'62.—Id. id. de Casarejos, 13.—Idem id de Quintanilla de Tres Barrios, 2'62.—Id. id. de Tardelcuende y Cascajosa, 25'50.—Id. id. de Aldea de San Estéban, 2.—Id. id. de Cubo de la Solana, 7'50.—Id. id. de Baños y Ontoria de Valdearados,

19'25.—Id. id. de Abejar y Cabrejas del Pinar, 15'57.—Id. id. de Derroñadas, 25.—Id. id. de Tardajos, 16'25.—D. Isidro Soto, 8.—El párroco y feligreses de las Cuevas de Soria, 20'50.—Id. id. de Campañon, 17'50.—Id. id. de Villabuena, 33'60.—Id. id. de Gómara, 4.—Id. id. de San Juan del Monte, 20.—Id. id. de La Orra, 17'17.—Idem id. de Carrascosa de la Sierra, 16.—Id. id. de Suellacabras, 11'50.—Id. id. de de Fresnillo, 11.—Id. id. de Castillejo de Robledo, 5.—Idem id. de Valdanzo, 6.—Id. id. de Carazo y Gete, 14'97.—Id. id. de Cabezon y Moncalvillo, 4.—Id. id. de Torreblacos, 5.—Id. id. de Talveila y Muriel Viejo, 20'35.—Id. id. de Herrera y Cubilla, 32'92.—Id. id. de Lodares, 4.—Id. id. de Langa, 20'90.—Id. id. de Borobia, 4.—Id. id. de Guijo Quintanilla, 12'50.—Id. id. de Mosarejos y Galapagares, 10.—Id. id. de pueblo de Valdealvillo, 5.—Del párroco y feligreses de Coruña Conde, 13'45.—Id. id. de Calatañazor y la Aldehuela, 10.—Id. id. de Tejado, 8.—Id. id. de Andaluz, 17'25.—Id. id. de Cantalucia y Cubillos, 5.—Id. id. de Matanza y Villálvaro, 7'50.—Id. id. de las dos Quintanas Rubias, 7.—Id. id. de Canicosa y Vilviestre, 28.—Id. id. de Villaciervos de Abajo, 5.—Id. id. de Fuentelmonge, 12.—Id. id. de Espeja y San Asenjo, 14'50.—Id. id. de Berzosa, 8'75.—Id. id. de Villanueva de Gormaz, 13.—Id. id. de Gormaz y Quintanas, 10'25.—Id. id. de Miño de San Esteban, 4.—Idem id. de Valderrodilla, 19.—El párroco de Tajreco, 3.—El párroco y feligreses de Valdenebro, 2'56.—Id. id. de Fuentearmegil y Santervás, 14.—Id. id. de Casanova, 2.—Id. id. de Arauzo de Miel y Huerta de Rey, 29'82.—Id. id. de Alcubilla de Avellaneda, 8'50.—Id. id. de Zayuelas, 12'75.—Id. id. de Peñaranda de Duero, 17'50.—Id. id. de Guzman, 7'50.—Id. id. de Atauta, 5.—Id. id. de Villar del Ala, 87.—Id. id. de Rollamienta, 15.—El economo y feligreses de Rebollar, 4.—Id. id. de Valdemaluque y Valdelubiel, 5'10.—El párroco y feligreses de Fuentecantales y Aylagas, 11'75.—Id. id. de Peñalba de Castro, 10.—Id. id. de San Clemente de Soria, 5.—Id. id. de Boada, 29'95.—Id. id. de Anguix, 2'50.—Id. id. de Olmedillo, 18'85.—Idem id. de Villaescusa, 1'50.—Id. id. de Pedrosa, 17'25.—El economo de Valverde los Ajos y Bayubas, 5.—Id. id. de la parroquia de La Vid, 10'12.—El párroco y feligreses de Renieblas y Ventosilla, 7'50.—Id. id. de La Muela, 3'7.—Id. id. de Bocigas, 30.—Id. id. de Arandilla y Valverde, 25.—Id. id. de Santiuste y Velasco, 11'65.—Id. id. de Soto de San Estéban, 5.—Id. id. de Sotos del Burgo, 4.—Id. id. de Zayas de Torre, 11'36.—Id. id. del Salvador de Soria, 9'70.—Idem id. de Torreandaluz y Fuentelarból, 9.—Tres vecinos de Cañamaque, 4.—Id. de Rejas de Uceró y Nafria, 11.—Id. de Hinojar de Cervera, 4.—Id. de Acinas, 9'50.—Id. de Castrillo de la Reina, 16'40.

Suma y sigue. : 1540 35